

Het monster onder het bed

Het licht is aan. Het is alsof er een steen van Lampjes borst valt.

De vuurtoren is heel klein en heel ver weg, een zwart streepje tegen een zwarte hemel. Maar het licht is sterk en strijkt langs wolken, golven, haven, huizen, langs alles wat Lampje zo goed kent. Ze legt haar wang tegen het koude glas.

Bij de deur had ze ‘Hallo?’ gefluisterd en ‘Is daar iemand?’ Maar er was niemand en niets had bewogen. (Zie je wel, mama?)

Op haar tenen was ze naar het raam geslopen, ze kreeg natte sokken want het tapijt was nat. Vijf ramen telde ze in de bijna ronde kamer, de gordijnen hadden kieren en bij de vijfde kier zag ze een vaag licht bewegen, en toen wist ze het al.

Ze hees zich op de vensterbank achter een gordijn, trok haar voeten op en keek.

Haar vader is dus gewoon nog thuis, kan gewoon het licht aandoen, kan op de een of andere manier de trap op hinken iedere avond. En ook weer naar beneden komen, wat nog lastiger is. Hij kan gewoon eten en slapen.

Zonder haar.

Hij heeft haar dus eigenlijk niet nodig.

Misschien vindt hij het helemaal niet erg dat ze hier is. Misschien denkt hij wel: opgeruimd staat netjes. Ach, dat kind. Wat had ik eraan.

Of...

Of hij woont er helemaal niet meer, ze hebben hem ergens opgesloten, waar ze hem nooit meer kan vinden. In een kelder vol ratten, op water en brood. Of zelfs dat niet eens. En in hun toren woont allang iemand anders, een andere vuurtorenwachter, eentje met twee benen en geen dochter. Of met juist wel een dochter, een veel slimmere, die kan lezen en schrijven en altijd aan de lucifers denkt, en die nu in haar bed slaapt, onder haar geruite deken. Of...

Ze weet niks. Ze is helemaal hierheen geklommen en ze weet nog steeds niks.

Er beweegt iets in de kamer.

Onder het bed beweegt iets en het gromt zacht.

Toch. Er zit toch iets hier.

Stom, ze moet hier weg, ze moet onmiddellijk weg! Mama, help!

Maar haar moeder is er helemaal niet, wat had ze gezegd: jij bent dood, bemoei je er niet mee. Zelfs het stukje spiegel ligt beneden, twee veilige trappen af naast haar warme bed, naast de stoel met het kussensloop met droge sokken.

Spring op de grond Lampje en ren, ren naar beneden!

Maar haar voeten willen niet. Ze zit op de vensterbank en ze durft niet te bewegen.

Stom, ze is zo stom.

Zo stom is hij.

Hij is in slaap gevallen en er is iemand binnengekomen. Hij weet niet wie of wat, maar iemand zit op de vensterbank. Iemand die ademt.

Val aan! Verscheur het! roept het monster in zijn hoofd.

Treed de vijand tegemoet met gezag en zonder genade!

Rechtop en fier, bijt daar bijt hier...

Maar hij kan helemaal niet meer rechtop en hij heeft zo'n dorst. Hij zou een heel meer op kunnen drinken en nog wel twee erbij. Zijn keel schuurt, zijn huid kraakt, hij heeft vast koorts of zo.

Nu komt het erop aan, nu hangt zijn leven ervan af en nu blijft hij onder zijn bed liggen. Wat een slappeling is hij toch.

Het lijkt toch meer op kreunen dan grommen, maar Lampje weet het niet helemaal zeker.

Ze zit hier al even en ze is nog steeds niet opgegeten. Maar er zit daar wel iets.

Toch een monster. Een monster dat onder een bed past.

Maar monsters bestaan niet.

‘Monsters bestaan niet!’ fluistert ze hardop.

Het ding onder het bed lacht opeens, zacht sissend. Lampje schrikt en trekt haar voeten nog verder op.

Het bestaat dus wel en het klinkt als een slang.

Er zit een slang onder het bed en ze heeft niet eens schoenen aan. Hoe komt ze ooit bij de deur?

Ze denkt aan het been van Martha met dat verband eromheen. Aan dat bloedspoor op de trap.

Ze slaat haar armen om haar benen en maakt zich heel klein.

Het is maar een kind, hij hoort het, een meisje zelfs maar, bang en weerloos natuurlijk, die moet hij toch makkelijk aankunnen.

Als hij niet zo moe was en zo warm zou hij haar makkelijk...

Wat, Edward?

Bijten, verscheuren, leegzuigen? Ach nee, meer...

Vragen om water, help roepen, smeken...

Nee! Nooit! Hij is een monster en monsters maken bang, dwingen af: geef me water of ik, of ik zal je... Wat zou ik ook weer...

Monsters bestaan niet, piept ze. Hij moet lachen. Wat weet zij daarvan? Zelfs zijn vader noemt hem zo, nou dan.

Ik kom je zo bijten, denkt Edward. Even wachten, nog heel even uitrusten. Hij heeft het zo warm en zo koud...

In haar hoofd is Lampje allang doodgebeten, maar in het echt gebeurt er eigenlijk niets. Ze hoort hem niet meer.

Maar monsters zijn listig. Hij zit te wachten tot zij iets doet, natuurlijk. En dan...

Nou kan hij lang wachten, zij verroert geen vin, dat kan ze best.

Door de kieren in het gordijn kijkt ze de donkere kamer in. Waar het licht langs strijkt kan ze net iets onderscheiden. De grond ligt vol boeken en overal zwerven papieren, vol-

geschreven, afgescheurd, met vlekken erop. Langs de muren zijn planken met nog meer boeken, in scheve rijen. Een leunstoel, een laag tafeltje met potjes inkt, een krukje met de pootjes omhoog. In een hoek staat een donkere vorm, het lijkt wel een bad. En in het midden een groot houten bed met rommelige lakens erop. En een monster eronder.

Een monster dat boeken leest? Een monster dat kan schrijven?

Ze ziet het even voor zich, met schubben en al in de bank bij juffrouw Amalia en dat die hem dan op zijn tentakels slaat met haar liniaal als hij inkt morst of zo, en ondanks zichzelf giechelt ze even.

Gauw slaat ze een hand voor haar mond.

Onder het bed begint het monster te krijsen.

Ze lacht hem uit! Ze is helemaal niet bang voor hem en lacht hem gewoon uit!

Niemand lacht hem uit!

Hij zal, hij zal, hij wil zijn akeligste monstergil laten horen, alleen is wat er uit zijn keel komt schor en hees.

Maar hij krijgt haar wel. Hij kan haar niet zien, maar ze zit daar bij het raam, met zijn oren is niks mis. Hij moet zijn kans afwachten. Als ze zo hoog zit kan hij er niet goed bij, maar kijk: ze komt zelf al naar beneden, dank je wel stom kind, nou heb ik je...

Op sokken loopt ze, niet eens op schoenen, een koud kunstje voor een monster als hij, hij bijt dwars door die botjes heen, hij...

Een wapen, ze moet een soort wapen hebben. Lampje ziet nergens een knuppel of een stok, maar wel een groot plat

boek op de grond, en opeens is ze niet meer bevroren, maar springt ze van de vensterbank, grijpt het boek, en als ze iets onder het bed uit ziet komen, niet groot, veel kleiner dan ze gedacht had, slaat ze het boek met twee handen tegen de kop aan, zo hard dat het trilt in haar armen en ze zelf op de grond valt. Maar het monstertje ook, het rolt opzij en blijft liggen.

Hij had niet verwacht dat ze zo hard zou kunnen slaan, hij voelt de klap trillen door zijn hoofd, door zijn hele lichaam en hij valt in het donker van de nacht en hij laat zich maar vallen, hij is zo moe.

Doodgeslagen door een meisje... snuift zijn vader van heel ver weg. Heel zacht, hij hoort het bijna niet. En dan hoort hij niets meer.

Een lied voor het monster

Vlug krabbelt Lampje op en ze rent over het natte tapijt naar de deur.

Dag deurknop, wat heb ik naar je verlangd, dag fijne dikke deur waar geen monsters doorheen kunnen, hallo gang...

Ze blijft de deurknop vasthouden maar draait zich om, heel even, om te zien wat er eigenlijk zat, onder dat bed.

De kier tussen de gordijnen is groter en het vuurtorenlicht glijdt over boeken en papieren en over het magere wezentje dat daartussen op de grond ligt. Het ligt er met dichte ogen en beweegt niet.

Het is... het is eigenlijk een soort jongetje, ziet Lampje. Een jongen met een iets te groot hoofd. Zijn gezicht is grijs en schilferig en zijn warrige haar lijkt bijna groen. Hij draagt een vuil wit overhemd. En daaronder zijn zijn benen samengegroeid tot een donkere staart. Als een vis.

Ze blijft nog heel even staan.

‘Hé jongen,’ fluistert Lampje. ‘Hé? Vis? Ben je dood? Heb ik je doodgeslagen?’

Er komt geen antwoord. Zo hard was het toch niet? Of wel?

Heel voorzichtig loopt ze naar hem toe, haar spieren klaar om weg te rennen. Ze geeft hem een zacht schopje met haar sok. Hij beweegt niet. Het lijkt of hij bijna niet ademt. Ze bukt zich en voelt even aan zijn hand. Zijn huid voelt droog en heet. Niet dood dus.

‘Gaat het? Heb je iets nodig? Eten? Water?’ Bij het woord ‘water’ vliegen de ogen opeens open. Lampje stapt achteruit, haar hart klopt in haar keel. Ogen zonder oogwit zijn het. Zwartglanzend, als bij een duivel, of een dier. Dan gaan ze weer dicht.

‘Dat was zeker ja?’ piept ze. ‘Water dus?’ Ze schuifelt langzaam achteruit tot ze de deur weer in haar rug voelt. ‘Goed hoor, ik haal wel.’

Dan glipt ze de gang op en doet de deur zachtjes achter zich dicht. Ontsnapt.

Naar beneden, nu meteen! Deur op slot en weg hier!

Maar ze blijft nog heel even luisteren. Ze hoort geen geluid.

Ze ziet de grote grendels op de deur. Die zijn er natuurlijk niet voor niks. Het is een bloedjegevaarlijk monster, ook al lijkt het dan een beetje op een jongen. Die dorst heeft. Die koorts heeft. En aan wie ze water heeft beloofd.

Beneden is een kraan met een wasbakje en een emmer ernaast. Ze weet alle kranen in het huis.

‘Hier is water.’ Ze zet de emmer naast hem op de grond. ‘Pak maar.’

De jongen beweegt niet, hij ligt er nog net zo.

Lampje schept de beker vol en houdt die bij zijn lippen, maar hij drinkt niet. Als ze zijn hand even aanraakt lijkt die nog wel heter. Zijn ogen gaan niet meer open, ook niet als ze hem zachtjes heen en weer schudt.

Lampje zucht. Ze wil wel weg, maar het gaat niet. Er is iets wat haar hier houdt en dingen laat doen die ze helemaal niet durft.

Ze gaat naast hem op de grond zitten. Zijn borst gaat heel snel op en neer.

Hij gaat dood, denkt ze. Als ik niks doe gaat hij dood.

Zo had ze ooit een vogeltje in het gras gevonden, vochtig en pluizig, net uit het ei. En later een keer een jong duinkonijn. Ze had helemaal moeten uitvinden hoe ze hen moest redden, had eindeloos regenwormen voor het snaveltje laten bungelen en sprietjes gras bij het trillende neusje gehouden. Het vogeltje was toch doodgegaan. Maar het konijn niet, eerst niet.

Lampje staat op en pakt wat lakens van het bed, ze zijn erg vies en beschimmeld. Voorzichtig legt ze een schoon stukje over de jongen heen en laat er wat water op lopen: zo koelt hij misschien een beetje af. Ze legt een nat stuk op zijn voorhoofd, dat het warmst is van alles. Dan laat ze water van haar vingers tegen zijn lippen druppelen, zoals ze dat ook bij haar dieren deed. Het werkt: ze gaan een beetje open en hij slikt wat door.

‘Goed zo,’ fluistert Lampje. ‘Hé jongetje Vis, dat is beter zeker.’

Zijn mond hapt om meer en ze geeft hem meer en giet nog wat water op het laken, dat al bijna weer droog is. Het is net of de jongen het water door zijn huid heen opdrinkt. Ze doet het nog een paar keer en gaat dan naast hem zitten, met haar rug tegen het bed.

Het lichaam onder het laken gaat wat rustiger ademen. Zijn hand is ietsje koeler en als ze er even aan voelt, pakken zijn vingers de hare.

‘Slaap maar, Vis,’ zingt ze zachtjes. ‘Jongetje Vis. Jongetje dat geen monster is.’

Geen monster. Maar wat dan wel?